

zalile psu debele oči in zažarele v groznem blesku, zgostil se je ves trup, ko so se napele mišice in se pokazali beli zobje izpod zavihanih ustnic.

Puška je počila in s strašnim tuljenjem je skočil pes, ranjen in razdivjan, na strelca, ga podrl na tla in se mu zagrizel v ramo. Berus je zgrabil zver za kosmati vrat, jo davil in tiščal od sebe, hlapec je priskočil z vilami na pomoč; a pes ni popustil, dokler se ni zvalil hropeč s svoje žrtve in se iztegnil v krvi.

Kar je bilo ljudi v hiši, je bilo prihitelo na vpitje. Spravili so po koncu gospodarja, ki se je tresel od jeze in bolečine. Danica mu je skrbno ob-

vezala veliko rano, ki mu jo je bil zadal pes, in hlapec je napregel, da pripelje zdravnika. Podpirati so morali ranjenca, da je prilezel v spalnico, kjer se je zgrudil v posteljo. Obšla ga je velika slabost, in čutil je, da mu ni ustavljena kri, ki je prepojila obvezo in prikapala po razgaljenem ramenu. Velel je, da naj gredo po gospoda, in preden se je vrnil zdravnik, je izkrvavel, kakor je slutil, ko je šepetal, da bo kmalu videl svojega Julčka, ko je podal Danici roko v slovo in se ji dobrovoljno nasmejal. Ona pa je jokala ob njegovi postelji skrušena, ker si je očitala brezsrčnost in nehvaležnost, nevredno tako dobrotljive ljubezni. (Konec.)

Ognjene barve.

Zložil Tonej Jelenič.

Kakor solnce.

Kakor v solncu v srcu mladem
kri ognjena se preliva,
vžiga v njem se moč in plamen
in ljubezen živa,
v njem iskrena božja zarja
dan razkriva.

In vztrepeče na azurju
mlade sreče pot ognjena,
in zahoče srce vroče
kvišku do plamena,
in zakrili k nebu roke
moč jeklena.

To je radost, kakor solnce
vsa brez sence, brez bridkosti!
Z njo nam praznikuje duša
v edenski prostosti,
z njo ovenčal močni Bog je
hip mladosti.

Slutnja.

Vije vihra bič,
pletèn iz bridkih strel,
da v usodni čas
bo čez azur zapel
in čez mládost.

Plakal svet tedaj
skrivaj bo v mračno noč,
vir solzá zalil
bo srca, vzdihujoč
po rajskih dneh.

Jeremija stal
bo sklonjen na grobeh,
zadnjič bič bo pal.
In takrat v težkih dneh
umrè mladost.

Božji vrt.

Skozi rdečo gotsko rožo zarja
v jutru pada na blesteči mozaik
in na kelih mašniku nad glavo
in na sveti žrtvenik.

Z zarjo siplje tajna milost božja
v verna srca, kakor rosa v božji raj,
da odpro se mlade rajske rože
zvesto k Bogu vekomaj.

Iz nedolžnih kelihov do neba
vroči vonj dehti, molitve večni dar,
in z veseljem božjim svoje rože
z žrtvenika zre Vrtnar.

